

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce: **A. K.**, bytem L. P. 1883/5, O., zast. Lubomírem Fockem, advokátem se sídlem Náprstkova 276/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **k žalobě ze dne 30. 9. 2013, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2013, čj. KUOK 77233/2013, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**
- III. Žalobci **bude zaplacena** z účtu Krajského soudu v Ostravě náhrada nákladů kasačního řízení ve výši 9.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Ve zbylé části žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce včas podanou žalobou napadl v záhlaví citované rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jeseník ze dne 27. 6. 2013, čj. MJ/29882/2013. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že „*dne 1. 3. 2013 v 13:17 hodin v obci V. u domu č. 147 na silnici č. I/60, ve směru jízdy od obce Ž. na obec L. – I., jako řidič vozidla zn. X, překročil maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy mu byla silničním radarovým rychloměrem zn. AD9C naměřena rychlost jízdy vozidla 70 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h z naměřené hodnoty mu byla jako skutečná nejnižší rychlost jízdy vozidla zjištěna ve výši 67 km/h*“. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.800 Kč.

[2] Žalobce namítl částečnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí a dále nezákonnost spočívající v nepřijetí elektronické omluvy na e-podatelnu správního orgánu, která nemůže být úspěšná za situace, kdy omluva žalobce z jednání, která byla obsahem – podle žalovaného – nepřijatého elektronického podání, byla správním orgánem v důsledku tvrzení, že jde o podání neučiněné zákonem předepsanou formou, žalovaným hodnocena jako nerelevantní. Právo účastníka řízení na rozhodnutí o jím učiněném podání v elektronické podobě (§ 37 odst. 4 správního řádu) nelze oddělovat od jeho účelu, kterým je náležité vypořádání obsahu podání. Takováto situace způsobuje, že žalovaný zasáhl do práv žalobce tak, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Soud může v řízení o žalobě přihlídnout k efektivnosti takového způsobu omluvy stejně jako ke skutečnosti, že omluva z nařízeného jednání není a nemá být podáním způsobitelným zahájit předmětné správní řízení. Nebylo prokázáno, že omluva je podáním, a proto by měla být doplňována některou z forem kvalifikovaného podání. Týká se to tak i další hypotetické úvahy, když v případě akutních obtíží žalobce s dostavením se k nařízenému jednání by se správní orgán I. stupně musel vypořádat i s omluvou telefonickou, příp. zprostředkovanou nezúčastněnou osobou (autohavárie či úraz ap.). V takovém případě bylo namístě, aby žalovaný omluvu věcně projednal. Protože jednak tak žalovaný podrobně činí (srov. např. *odvolací správní orgán v tomto směru vyhodnotil námitky obviněného ve věci omluvy z nařízeného ústního jednání dne 4. 6. 2013 jako nedůvodné*) a jednak k omluvě vůbec nepřihlíží (srov. např. *nebylo ani na místě obviněného vyzývat k doplnění podání*), je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Za situace, kdy žalovaný odvolací správní úřad se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal dostatečným způsobem se stěžejní a vlastně hlavní odvolací námitkou, v níž žalobce požadoval po odvolacím správním úřadu, aby řádně a úplně posoudil otázku přiměřenosti zásahu předvolání do pracovního života žalobce, žalovaný zatížil žalobou napadené rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek vydání nesprávného či nezákonného rozhodnutí, neboť nenaplnil v plné míře požadavky § 59 správního řádu. Žalobce vyjádřil lítost nad tím, že žalovaný mu klade k tíži, že nedoložil negativní skutečnost, že jeho substituce v daném řízení ve věci výživného pod sp. zn. 6 C 169/2012 u soudu není připuštěna. K tomu žalobce

uvádí, že svou povinnost omluvit se plnil řádně a včas a nemohlo být po něm spravedlivě požadováno prokazovat negativní pokyny jím zastupovaného klienta, navíc stíhá-li jej povinnost mlčenlivosti. Žalobce měl za to, že jeho omluva z ústního jednání byla náležitá, tj. předložení důležitého důvodu, když navíc – přestože mu nepředložení důvodů žalovaný klade k tíži – v rozhodnutí uvádí, že obviněný důvod omluvy doložil, předložil „Vyrozumění“ k nařízenému soudnímu jednání. Správní úřady obou stupňů nesprávně posoudily skutkový stav v důsledku neúplného zjištění a hodnocení podkladů rozhodnutí, kterými by mělo být doloženo a následně hodnoceno, jaká byla intenzita porušení zájmu města na úseku přestupků oproti intenzitě a důsledkům zásahu do zájmu jednotlivce, resp. zásahu do soukromého a rodinného života žalobcem zastupovaného účastníka soudního řízení o výživné, tedy dítěte. Žalobce poukázal na zhoršenou možnost argumentace stran *osmidenní*, protože netuší, co žalovaný rozumí tím, že v advokátní praxi je zcela běžné, aby advokát v „*osmidenní pouze*“ před soudním jednáním, při náhlé překážce si za sebe zvolil substituci na soudní jednání. Žalobce v této souvislosti uvádí, když však toliko spekuluje o významu *osmidenní*, že je mužem, pročez jeho tělo žádné periodicky fyziologické změny typicky nestíhají. Zároveň žalobce poukazuje na skutečnost, že sice se odvolací správní orgán vyjadřuje k vysokoškolskému titulu obviněného, avšak ještě tou větou uzavírá, že jako právník, advokát, má k výše citovaným zákonem o projednávané problematice podstatně blíže, což by mohlo v důsledku ohrožit pozitivní nediskriminaci žalobce, i když žalobce uzavírá, že není vůbec zřejmé, s kým či čím je jeho blízkost k zákonům a problematice žalovaným porovnávána. V dané věci je dán značný nepoměr mezi tím, jakým způsobem žalovaný zasáhl do práv žalobce na úseku obvinění, a jaké důsledky by měl výkon správního uvážení pro obhajobní sféru žalobce, tedy, jak hluboce byla zasažena jeho práva. Žalovaný rozhodl v rozporu se zásadami správního trestání, když v rozhodnutí uvádí, že v daném řízení nebylo nutno k těmto zásadám přihlížet. Žalobce namítal, že rozhodnutí správního úřadu je zčásti nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v odůvodnění rozhodnutí neuvedl, v čem spatřuje, že rozhodně by měla být míra ohrožení účastníků na pozemní komunikaci, především chodců, vyšší v době 13:17 hodin než v hodinách ranních nebo večerních a jakým konkrétním způsobem a jakou intenzitou a s jakými důsledky měly být zájmy chodců dotčeny. Uvedené je velmi podstatné pro hodnocení právě proporcionality mezi eventuálním zásahem do zájmu města a zásahem do privátní sféry žalobce bez náležitého odůvodnění vnitřních myšlenkových pochodů žalovaného při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o správním trestu žalobce ve vztahu k zásahu do zájmů chodců a zásahu do žalobcových osobních rodinných poměrů a není možné přezkoumat, zda žalovaný a správní úřad I. stupně z mantinelů stanovených zákonem a mezinárodními smlouvami nevybočily a svými rozhodnutími neporušily zásadu proporcionality. Od uložení sankce lze v rozhodnutí o přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku. Žalobce podotýká, že k uložení sankce v situaci, kdy navrhuje upuštění od jejího uložení, může ze strany veřejné moci dojít jen, nelze-li účelu sledovaného veřejným zájmem dosáhnout jinak, což v daném případě podle názoru žalobce splněno nebylo. Protože do doby vydání napadeného rozhodnutí o žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost ze dne 30. 7. t. r. vydaná pod čj. 33897/2013 doručena, neboť byl dočasně nepřítomen v místě trvalého bydliště, což doložil, je nedostatečně

odůvodněno v žalobou napadeném rozhodnutí s ohledem na obecnou zásadu proporcionality mezi zjištěným, prokázaným a v dané věci žalobcem žádaným hodnocení včasnosti jeho omluvy, na což navozuje následek v podobě vydaného rozhodnutí o správním deliktu. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami, které uvedl žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S těmito námitkami se žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí a na závěrech tam vyslovených nadále setrval a plně na ně odkázal. Žalovaný byl přesvědčen, že zjištěné skutečnosti objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že žalobce porušil zákon o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu. Žalovaný považoval námitky žalobce za nedůvodné a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

[4] V replice žalobce uvedl, že z odůvodnění vyjádření žalovaného je patrné, že žalovaný nepřehlédl zcela námitku zkrácení žalobce na jeho právech procesní vadou, které se dopustil správní orgán I. stupně, kterou následně odvolací správní orgán napravil nebo odstranil. Ze sepsaného vyjádření není jednoznačně patrné, o jakou vadu se jedná, konkrétně jednak ve vztahu k totožnosti s námitkou, kterou uvedl žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, specifikaci neuvedl ani sám žalobce, protože jeho námitky totožné nejsou; žalovaný nicméně poněkud překvapivě konstatoval, že je třeba na tyto námitky odpovědět negativně. Negativně žalovaný zodpověděl otázku, zda je třeba věcně reagovat na jednotlivé další námitky, které byly předloženy přezkoumávajícímu správnímu soudu. Žalobce ovšem nepřehlédl, že žalovaný již nijak blíže nezdůvodnil, proč je třeba na tyto otázky, které podle jeho názoru vyplývají z žalobních námitek žalobce shrnutých žalovaným pod tři odstavce vyjádření odpovědět právě záporně. V tomto smyslu je nepochybně zapotřebí zabývat se otázkou případné nepřezkoumatelnosti vyjádření žalovaného pro nedostatek důvodů. Touto formou nepřezkoumatelnosti je zatíženo vyjádření žalovaného především tehdy, opírá-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, příp. zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75) nebo pokud žalovaný zcela opomene vypořádat se s některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007 – 58, příp. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73 či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 – 74). Rozhodnutí žalovaného je však zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rovněž v případě, že se žalovaný ztotožní se závěry správních orgánů a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádal s věcnými či právními námitkami v odvolání uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek ze dne 23. 12. 2005, čj. 4 As 13/2004 – 55), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč odvolací námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy jde-li o právní argumentaci pro řízení významnou (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44). Z odůvodnění replikou napadeného vyjádření označeného jako „Vyjádření k žalobě“

není tak zřejmé, proč žalovaný zastává názor, že není třeba věcně reagovat na jednotlivé námitky, které byly jen v částečně v obdobné podobě předloženy odvolacímu správnímu orgánu. Žalovaný tedy předmětné žalobní námitky žalobce nevypořádal a neuvedl, proč je považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Žalovaný pouze paušálně tyto námitky žalobce odmítl, aniž by tento svůj závěr blíže zdůvodnil. V důsledku takového postupu zůstává nezodpověditelná rovněž zásadní otázka, zda se jedná o námitky nedůvodné. Takové vyjádření nemůže obstát. Za této situace žalobce požádal soud (žalovaný nepředložil ve stanovené lhůtě od doručení příslušné výzvy prakticky obsažné vyjádření k žalobě) co možná nejdřívější nařízení jednání (posouzení věci) a dal soudu *vážný podnět* k uložení sankce žalovanému za neuposlechnutí výzvy soudu podle § 44 s. ř. s., když žalovaný svou další arogantní nečinností zapřičiňuje nastávání pohrdání soudem v nynějším soudním řízení. Žalobce požádal soud, aby trval na konání veškerých uložených procesních úkonů žalovaným bez jakýchkoliv průtahů tak, aby bylo možno o žalobě urychleně rozhodnout; současně se žalobce domníval, že uložení pořádkové pokuty se nevylučuje s kladením včasného nepředložení vyjádření žalovaného k žalobě jedině k jeho tíži.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 4. 9. 2012, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak rozvedeno dále v textu rozsudku.

[6] Krajský soud ve vztahu k souzené věci ze správního soudu zjistil z e-mailu žalobce zaslaného Ing. O. S., pověřené úřední osobě správního orgánu I. stupně, dne 3. 6. 2013 v 19:21 hodin, že se tímto podáním žalobce omluvil z jednání nařízeného na 4. 6. 2013 a jako důvod uvedl, že zastupuje jako advokát svého klienta u soudu, jeho účast jako advokáta je povinná a substitute není přípustná. Předvolání bylo k elektronické zprávě připojeno. Elektronická zpráva byla zaslaná jako prostý e-mail, bez připojeného zaručeného elektronického podpisu.

[7] Dne 4. 6. 2013 správní orgán I. stupně projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce a vyslechl svědky a dne 27. 6. 2013 vydal rozhodnutí o přestupku. To bylo žalobci doručeno tak, že dne 4. 7. 2013 nebyl adresát zásilky zastížen a proto byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí, přičemž byla adresátu i zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky a poučení o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí. Zásilka byla vložena do schránky žalobce dne 17. 7. 2013.

[8] V odvolání žalobce uvedl námitky obdobné žalobním, pro souzenou věc je podstatné, že tvrdil, že omluvu zaslal prostřednictvím datové sítě, že tato zpráva byla převzata správním orgánem I. stupně před konáním ústního jednání, že omluvu považoval žalobce za řádnou, ale netvrdil, že by ji doplnil (písemně nebo se zaručeným elektronickým podpisem). Žalobce nedovožoval z textu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, že omluva by musela být učiněna nutně písemně, že by

písemná omluva stejně došla správnímu orgánu až po datu konání ústního projednání přestupku, že přestupkové jednání není důležitější než soudní jednání.

[9] V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s výše citovanými právními normami. Protokol s předvoláním k ústnímu jednání ze dne 13. 5. 2013 byl jako zásilka uložena na poště dne 15. 5. 2013 a byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky. Zásilka s předvoláním k ústnímu jednání dne 4. 6. 2013 byla žalobci doručena podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 27. 5. 2013 a vložena do schránky žalobce 29. 5. 2013. V souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona správní orgán prvního stupně 4. 6. 2013 projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce, jednal v souladu se zákonem a nebylo třeba předvolání opakovat, jak se domnívá žalobce. V předcházejícím dni před nařízeným ústním jednáním, tj. 3. 6. 2013 v 19:21 hodin žalobce e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu zaslal správnímu orgánu prvního stupně sdělení, kdy se omlouval z nařízeného ústního jednání. Jako příloha bylo doručeno „Vyrozumění“ pod sp. zn. 6C 169/2012 ze dne 7. 3. 2013, adresováno žalobci, o odročení soudního jednání ve věci výživy na den 4. 6. 2013 v 9 hodin. Předvolání v kopii neobsahuje název ani razítko soudu. Žalovaný citoval § 74 odst. 1 přestupkového zákona a § 59 správního řádu a § 37 odst. 4 správního řádu. Žalovaný uvedl, že správní orgán vždy přihlíží k podáním učiněným zákonem předepsanou formou, podání učiněná jinou formou sestavou řízení relevantní pouze za předpokladu jejich následného doplnění (do pěti dnů) některou z uvedených kvalifikovaných forem podání. Pokud žalobce nepostupoval podle § 37 odst. 4 správního řádu, nebyl ve lhůtě doplněné elektronický podpis, podání nebylo způsobilé zahájit předmětné správní řízení a dále k němu vůbec přihlížet, ani odstraňovat jeho případné obsahové vady. Žalovaný podotkl, že nebylo ani na místě žalobce vyzývat podle § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění podání, neboť doplnění vyplývá z citovaného § 37 odst. 4 téhož zákona, kdy správní orgán by měl vyčkat uplynutí oné pětidenní lhůty s tím, že pokud podání doplněno nebude, dále se jí nezabývá, a pokud doplněno bude, bude teprve podle odst. 3 citovaného ustanovení zkoumat, zda splňuje stanovené náležitosti a netrpí jinými vadami. Žalovaný v tomto směru vyhodnotil námitky žalobce ve věci omluvy z nařízeného jednání dne 4. 6. 2013 jako nedůvodné a jako nedůvodné vyhodnotil i námitky týkající se nařízeného ústního jednání. Žalobce předvolání k ústnímu jednání obdržel podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 27. 5. 2013, tj. 8 dní před nařízeným ústním jednáním. V e-mailové omluvě z ústního jednání, která byla podána žalobcem dne 3. 6. 2013 v 19:21 hodin bez elektronického podpisu, tj. den před nařízeným ústním jednáním, žalobce uvedl, že je nucen plnit své povinnosti vyplývající z advokátní činnosti u dříve nařízeného soudního jednání konaného před Okresním soudem Praha - západ, kde je jeho účast povinná a substituce není připuštěna. Žalobce podle žalovaného ničím nedoložil skutečnost jím tvrzenou, že jeho substituce v daném řízení ve věci výživného u předmětného soudu není připuštěna. Dále omluva žalobce z ústního jednání měla být náležitá, tj. předložení důležitého důvodu a zároveň měla být podána bezodkladně, tj. včas, s uvedením důvodů omluvy správnímu orgánu. Žalovaný uzavřel, že omluva žalobce nebyla podána neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí, žalobce odvolání podal až ve večerní hodině přede dnem nařízeného ústního jednání, bez

elektronického podpisu, a tedy ne v souladu se zákonem. Žalobce důvod omluvy doložil, předložil předvolání k nařízenému soudnímu jednání, ovšem nedoložil, nevysvětlil, jím uvedenou podmínku v omluvě, že v daném soudním jednání není substituce připuštěna, když v advokátní praxi je zcela běžné, aby advokát v *osmidenní pouze* před soudním jednáním při náhlé překážce (nařízené ústní jednání) si za sebe zvolí substituci na soudním jednání. Žalovaný uvedl, že se nevyjadřuje k vysokoškolskému titulu žalobce, ale lze uzavřít, že jako právník, advokát, má k výše citovaným zákonným a k projednávané problematice podstatně blíže. Žalovaný se vyhnul spekulacím o tom, které řízení je důležitější, zda přestupkové nebo soudní. Podstata věci tkví v tom, zda omluva žalobce byla náležitá, zda byla podána bezodkladně a zda byl doložen důležitý důvod a zda byla podána v souladu se zákonem.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] Soud vyhověl žádosti žalobce o přednostní vyřízení věci a rozhodl na základě souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání uděleného žalobcem v replice 15. 1. 2014.

[12] Soud konstatuje, že přestupek se stal 1. 3. 2013, napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 9. 2013 a proto nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí a ke dni spáchání přestupku.

[13] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[14] K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předesílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Můžeme též rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, žalovaný námitky žalobce plně vyvrátil v napadeném

rozhodnutí. Nadbytečné vyjádření k důvodům omluvy, která nebyla učiněna řádným způsobem a nebyla za okolností v souzené věci vůbec účinná, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost, jde toliko nad rámec rozhodnutí, na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá vliv.

[15] Klíčové v souzené věci je, zda omluva žalobce ze dne 3. 6. 2013 byla podána v souladu se zákonem a jestli správní orgán I. stupně byl povinen nařídit a provést nové projednání přestupku.

[16] Mezi účastníky je nesporný skutkový stav. Dne 3. 6. 2013 v 19:21 hodin zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně omluvu bez zaručeného elektronického podpisu, prostým e-mailem. Toto podání nebylo žalobcem následně vůbec doplněno písemnou formou nebo formou se zaručeným elektronickým podpisem.

[17] Podle § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*

[18] Podle § 37 odst. 4 správního řádu *podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.*

[19] Soud považuje za nepochybné, že omluva žalobce byla podáním ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu. Jednoznačně šlo o úkon směřující vůči správnímu orgánu. Není přitom podstatné, zda takový úkon zahajuje anebo nezahajuje správní řízení. Ne všechny úkony směřující vůči správnímu orgánu, tedy podání, jsou způsobilá zahájit správní řízení. Argument žalobce, že omluva není podáním, protože nemůže zahájit žádné správní řízení, je proto lichá a míjí se s předmětem řízení.

[20] Správní řád stanoví pro účinné provedení podání několik forem a předvídá i podání učiněné v elektronické podobě bez použití uznávaného elektronického podpisu v § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu. Právě pro takový případ správní řád v tomto ustanovení stanoví podmínku účinnosti takového podání a tou je doplnění prostého elektronického podání kvalifikovanou formou – tj. písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, přičemž k tomuto doplnění stanoví § 37 odst. 4 správního řádu lhůtu pěti dnů od učinění úkonu v nekvalifikované formě. V souzené věci není sporu o tom, že žalobce omluvu podanou bez uznávaného elektronického podpisu nejenže v pětidenní lhůtě, ale dokonce vůbec, nedoplnil. Přitom žalobce neuvedl v žádném podání vůbec žádný důvod, který by mu bránil, aby tak učinil.

[21] Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce sice omluvu učinil, ale protože ji v pětidenní lhůtě nedoplnil o zákonem stanovenou formu, byl správní orgán povinen k tomuto podání vůbec nepřihlížet.

[22] Nelze si nepovšimnout také toho, že předvolání k soudnímu jednání bylo datováno 7. 3. 2013 a že žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně omluvu v 19:21 hodin den před nařízeným projednáním o přestupku. Přitom žalobce k takovému postupu neuvádí vůbec žádný důvod.

[23] Z toho soud vyvozuje, že jednak pro nedodržení formy omluvy podle § 37 odst. 4 správního řádu, ale jednak také pro nepřipojení žádného důvodu, který by byl významný pro posouzení omluvy a pro správní uvážení, zda konat či nekonat a zda opakovat či neopakovat projednání přestupku, omluva žalobce byla neúčinná, neprovedená řádně a včas a správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a nedopustily se při uvedených procesních postupech žádného pochybení.

[24] Pro úplnost soud poukazuje na doktrinální pojetí „podání“. Např. Soňa Skulová uvádí, že *podání lze vymezit jako úkon, který směřuje vůči správnímu orgánu. ... Zákon stanoví pro podání jednak požadavky na obsah, jednak na jeho formu* (Skulová, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. upravené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012, s. 117). *V případě nedodržení požadavků na formu se na podání pohlíží jako učiněné mimo zákonem předvídané formy* (tamtéž, s. 119).

[25] Vedral považuje za podání *jakýkoliv úkon účastníka řízení směřující vůči správnímu orgánu, jímž účastník řízení uplatňuje svá procesní práva či se domáhá uplatnění svých procesních práv ... podání je obecná forma úkonu účastníka řízení vůči správnímu orgánu* (Vedral, Josef. *Správní řád: komentář*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 408). *Správní řád v § 37 odst. 4 upravuje možné (technické) způsoby, jimiž je možné podání vůči správnímu orgánu učinit tak, aby s tímto úkonem byly spojeny právní účinky* (tamtéž, s. 414). *Podání je možno učinit též pomocí jiných technických prostředků, zejména ... prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu (obyčejných e-mailů), avšak jen za podmínky, že takto učiněné podání je do pěti dnů od správního orgánu potvrzeno, popř. doplněno písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Takové potvrzení podání má význam pro zachování lhůty, neboť teprve pokud je podání tímto způsobem v oné lhůtě doplněno, je perfektní* (tamtéž, s. 415). Podle Vedrala vzhledem k účelu a smyslu dané právní úpravy nemá správní orgán povinnost vyzývat podatele k doplnění podání ve lhůtě pěti dnů (tamtéž, s. 416 – 417). Pokud by měl správní orgán vyzývat k doplnění podání ještě před uplynutím pětidenní lhůty, taková právní úprava by ztrácela smysl, protože by nebyl žádný rozdíl mezi vadným podáním podle § 37 odst. 3 a neúplným podáním podle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu.

[26] Shodný názor zastává judikatura správních soudů, přičemž stěžejní z ní je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 9 As 90/ 2008 - 70

(www.nssoud.cz), podle kterého podání lze obecně charakterizovat jako projev vůle subjektu, který ho činí, a podle správního řádu (§ 37 odst. 1) představuje obecnou formu úkonu směřujícího vůči správnímu orgánu. Podání prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu je přípustné s podmínkou, že bude do pěti dnů doplněno nebo potvrzeno podle § 37 odst. 4 správního řádu. Správní řád upravuje tři základní technické způsoby, jimiž je možné podání učinit, aby s tímto úkonem účastníka byly spojeny právní účinky. Podání učiněné v jiné formě, například prostřednictvím veřejné datové sítě (internetu) bez použití zaručeného elektronického podpisu, tj. běžným e-mailem, jak tomu bylo v projednávaném případě, přitom není *a priori* vyloučeno, pokud je následně (do pěti dnů) potvrzeno jedním ze tří shora uvedených technických způsobů preferovaných správním řádem. Tato „formální“ či „nouzová“ forma podání je vhodná v těch případech, kdy zejména z časových důvodů nelze učinit podání v řádné formě, neboť lhůta je zachována, bylo-li původní „neformální“ podání učiněno ve stanovené lhůtě. Správní orgány vždy přihlíží k podáním učiněným zákonem předepsanou formou, podání učiněná jinou formou se stanou v řízení relevantní pouze za předpokladu jejich následného doplnění (do pěti dnů) některou z uvedených kvalifikovaných forem podání.

[27] Zdejší soud považuje za nutné dodat, že o prominutí zmeškání lhůty k doplnění podání žalobce nežádal a že obdobná situace jako u doplňování podání zákonem stanovenou formou ve lhůtě pěti dnů nastává v soudním řízení správním v případě žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě, kdy soud taktéž žalobce nevyzývá k odstranění vad podání, resp. doplnění důvodů žádosti s ohledem na třicetidenní lhůtu od podání žádosti, kdy je soud povinen o žádosti rozhodnout.

[28] V návaznosti na výše uvedené soud jako neopodstatněnou shledal námitku týkající se přiměřenosti zásahu předvolání do pracovního života žalobce. Protože soud dospěl k závěru, že omluva z jednání nařízeného na den 4. 6. 2013 nebyla učiněna řádně, tj. zákonem stanovenou formou, a proto se k ní vůbec nepřihlíželo a nenastaly právní účinky této omluvy, *de iure* nedošlo ke kolizi, jak namítá žalobce. Ostatně, žalobce sám si mohl zvolit svého zástupce buď pro soudní řízení jakožto advokát anebo pro správní řízení v souzené věci. V praxi substituce ve věcech výživného je možná, resp. není neobvyklá, a vůle klienta neváže advokáta absolutně. Ze správního spisu je zjevné, že žalobce byl předvolán k projednání přestupku ve správním řízení v dostatečně dlouhé době před jeho zahájením, stejně jako k soudnímu řízení. Shodně se správními orgány i soud považuje osmidenní lhůtu, plynoucí od doručení předvolání žalobci do doby konání nařízeného projednání přestupku, za dostatečnou k zaslání řádné omluvy. Ostatně žalobce sám neuvádí žádný důvod, proč by v této osmidenní lhůtě nemohl řádnou omluvu zaslat. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že v případě například těžkého úrazu, kdy by žalobce dokázal, že objektivně nebyl schopen omluvu doplnit zákonem stanovenou formou, by existovaly důvody pro prominutí zmeškání lhůty a pro konání nového projednání přestupku. O takovou situaci se však v souzené věci vůbec nejednalo.

[29] Jako nedůvodnou shledal soud námitku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části týkající se míry ohrožení účastníků na pozemní

komunikaci, především chodců, v době 13:17 hodin než v hodinách ranních nebo večerních. Podle ustálené judikatury (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, čj. 6 A 68/93-10, příp. ze dne 28. 11. 1997, čj. 5 A 27/1995-29, a navazující judikatura správních soudů, v čele s Nejvyšším správním soudem – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, nebo ze dne 19. 11. 2009, čj. 1 Afs 88/2009-48, č. ve Sb. NSS 2646/2012, www.nssoud.cz) rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. V rozhodnutí o přestupku ze dne 27. 6. 2013 správní orgán I. stupně uvedl, že přihlédl k místu a času překročení rychlosti, kdy na silnici I. třídy v zastavěné části obce lze očekávat zvýšený provoz na pozemní komunikaci a tím i vyšší míru ohrožení všech účastníků silničního provozu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí konstatoval, že při ukládání sankcí je správní orgán povinen přihlídnout k § 12 odst. 1 přestupkového zákona, kdy hodnotí jednotlivá kritéria. V daném případě správní orgán hodnotil i okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. Správní orgán I. stupně přihlédl k místu době překročení rychlosti žalobcem. Jednalo se o místní komunikaci procházející v zastavěné části obce kolem domu č. 147, jak je popsáno ve skutkové větě, kdy vzhledem k času měření v 13:17 hodin lze očekávat zvýšený provoz na pozemní komunikaci a tím i vyšší míru ohrožení všech účastníků silničního provozu, jak uvedl správní orgán I. stupně. Správní orgán vycházel z času měření, tj. doby po poledni, kde lze tyto okolnosti v obci očekávat, rozhodně by měla být míra ohrožení účastníků na pozemní komunikaci, především chodců, vyšší v tuto dobu, než v ranních nebo večerních hodinách. Podle soudu lze dát zapravdu žalobci v tom, že toto odůvodnění je velmi stručné. Přesto ho zdejší soud shledal jako přezkoumatelné a dostačující z hlediska odůvodnění sankce, která byla stanovena z možného zákonného rozsahu 1.500 Kč až 2.500 Kč ve výši 1.800 Kč, tj. blíže při dolní hranici této sazby.

[30] V další námitce žalobce namítá, že od uložení sankce lze v rozhodnutí o přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku a že k uložení sankce v situaci, kdy navrhuje žalobce upuštění od jejího uložení, může ze strany veřejné moci dojít jen, nelze-li účelu sledovaného veřejným zájmem dosáhnout jinak, což v daném případě podle názoru žalobce splněno nebylo. Soud konstatuje, že v žádném podání žalobce vůči správním orgánům není obsažena žádost o upuštění od potrestání, jak ověřil ve správních spisech správních orgánů I. a II. stupně. S ohledem na obsah žalobní námítky soud shledal tedy tuto námitku jako nedůvodnou. Pro úplnost soud konstatuje, že žádost o upuštění od potrestání není obsažena ani v žalobě ze dne 30. 9. 2013, ani v jejím doplnění ze dne 24. 11. 2013 a ani v replice ze dne 15. 1. 2014. Nadto podle § 125c odst. 8 zákona č. 361/200 Sb. ve znění účinném ke dni spáchání přestupku *od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit*. Proto v souzené věci není možné upuštění od potrestání, a to ani ze strany správních orgánů, ani ze strany soudů (srov. § 78 odst. 2 s. ř. s.).

[31] K námitce žalobce o hrozbě jeho pozitivní nediskriminace soud konstatuje, že s ohledem na výše uvedenou argumentaci, je tato námitka neopodstatněná. Práva a povinnosti stanovená zákony platí pro všechny stejně a podle tohoto principu byla ve správním řízení i aplikována. Nutno však přisvědčit

správnímu orgánům v tom, že v běžné správní i soudní praxi se klade větší důraz na poučení a posuzování všech okolností s ohledem na vzdělání, profesi a mentální kapacitu účastníků řízení (jednak v otázkách poučovací povinnosti, jednak v otázkách subjektivní stránky správních deliktů a přestupků, ale i u jiných jednání, znalosti zákonů – kde vyvstávají nové právní názory u osob postižených a sociálně slabých atd.). Protože v souzené věci jde o okrajovou a bezvýznamnou otázku, nepovažuje zdejší soud za efektivní podrobně tuto tezi rozvádět, pouze pro stručnost odkazuje na judikaturu, doktrínu a odbornou literaturu (z dlouhé řady zdrojů vyjímaje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, čj. 8 As 34/2012-35, www.nssoud.cz, a pasáž o potřebné míře opatrnosti a nikoli reálné, ale možné znalosti).

[32] Poslední žalobní námitka se vztahovala k žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení písemnosti ze dne 30. 7. 2013 a vydání rozhodnutí o správním deliktu (pozn. soudu: žalobce měl zřejmě na mysli přestupek). Ze správního spisu soud zjistil, že dne 30. 7. 2013 vyzval správní orgán I. stupně žalobce usnesením k doplnění blanketního odvolání. Toto usnesení bylo žalobci doručováno podle § 24 odst. 1 správního řádu. Adresát nebyl zastižen, zásilka byla uložena připravena k vyzvednutí od 31. 7. 2013. Do schránky byla zásilka vložena 14. 8. 2013. Podle § 24 odst. 1 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013, *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*. Jestliže byla zásilka uložena dne 31. 7. 2013, desátý den byl 10. 8. 2013, což byla sobota, proto v souladu s § 40 odst. 1 písm. a) a c) správního řádu bylo toto usnesení doručeno žalobci dne 12. 8. 2013. Žalobce podal odvolání dne 24. 8. 2013 a požádal o prominutí zmeškání lhůty, protože nebyl dočasně přítomen v místě trvalého bydliště od 12. 8. do 18. 8. 2013, přičemž od 12. do 16. 8. 2013 byl přítomen na Slovensku, což doložil v příloze připojenou rezervací pobytu. Usnesením ze dne 27. 8. 2013 byl žalobce vyzván k doplnění odvolání proti usnesení ze dne 30. 7. 2013 o to, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy, nesprávnost usnesení nebo řízení, které mu předcházelo. Toto žalobce nedoplnil. Žalovaný dne 8. 10. 2013 rozhodl, že se jeho odvolání proti usnesení ze dne 30. 7. 2013 zamítá a uvedené usnesení se potvrzuje. Soud neshledal tuto námitku jako důvodnou, žalobce odvolání doplnil a všechny argumenty uvedené v doplnění byly předmětem žalobou napadeného rozhodnutí. Proto k žádné újmě žalobce nedošlo a všechny jeho námitky byly projednány.

[33] K podnětu žalobce o uložení pořádkové pokuty žalovanému pro nepředložení žádného vyjádření k žalobě soud uvádí, že ho neshledal důvodným, neboť vyjádření žalovaného bylo zcela standardní, věcné a dostačující pro soudní řízení správní a pro rozhodnutí soudu ve věci samé.

[34] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli.

Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[35] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[36] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce byl úspěšný v kasačním řízení a protože o nákladech kasačního řízení Nejvyšší správní soud nerozhodl, zdejší soud přiznal podle § 60 odst. 1 a 8 s. ř. s. žalobci odměnu za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. za podání kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč (podle soudu porada nebyla účelná, žádost o jednání a neprovedení jednání byly zjevné z podání žalobce ze dne 15. 1. 2014, postupu soudu a rozsudku, což právnímu zástupci žalobce muselo být známo, a doložení údaje o plátcovství DPH je nadbytečné z důvodu existence informace na webu Ministerstva financí), k tomu náleží paušál ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. K odměně 3.400 Kč náleží podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč ($3.400 + 714 = 4.114$). Celková náhrada nákladů kasačního řízení činí 9.114 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 7. 7. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně